

онова кое-то имаме съ всякого, и помагаме на всякого кой-то ся нуждае. Ные, кои-то нѣкогажъ ся не навихдахме и убивахме единъ-другого, ные кои-то не приѣмвахме челоувѣци отъ други народы даже въ наши-тѣ къщи по-причинѣ на разлижъ-тѣ въ наравы-тѣ имъ, ный слѣдъ пришествіе-то на Исуса Христа не ся противихме да живѣемъ съ тѣхъ заедно; Ные ся молимъ за наши-тѣ врагове, и ся трудиме да свѣстимъ онѣзи, кои-то ны не навихдять несправедливо, да живѣжтъ спорѣдъ славны-тѣ ученія на Исуса Христа, и чрѣзъ това да получаютъ радостнѣ-тѣ надѣждѣ, за помилованіе-то също както и ный сме помилованы отъ Бога.»

За язычници-тѣ между кои-то живѣяхъ тѣзи христіане, особено непонятно е было, какъ тѣ можяхъ да ся обхождать толкова обычливо съ онѣзи кои-то не знаяхъ по-напрѣдъ, и отъ тѣхны-тѣ уста често ся чюваше изреченіе-то: «Виждъ, какъ ся обычатъ единъ-другъ.» Да, и това изреченіе ся чюваше отъ уста-та на язычника Цецилій: «Между христіане-тѣ ся намира едно *прокльто и за искореняваніе* достойно взаимно съгласіе на духъ-тѣ. Тѣ ся познавать единъ-другого отъ извѣстны признаци и бѣлѣзы, кои-то никой не може да разбере само тѣ. Това е че ся обычатъ единъ-другого, даже прѣди да чювахъ за него.»

Да благоволи Богъ що-то таквози свидѣтельство да може и днесъ да ся даде за христіане-тѣ; О! Колко друго-яче щѣше да е съ насъ, отъ колко-то е сега.